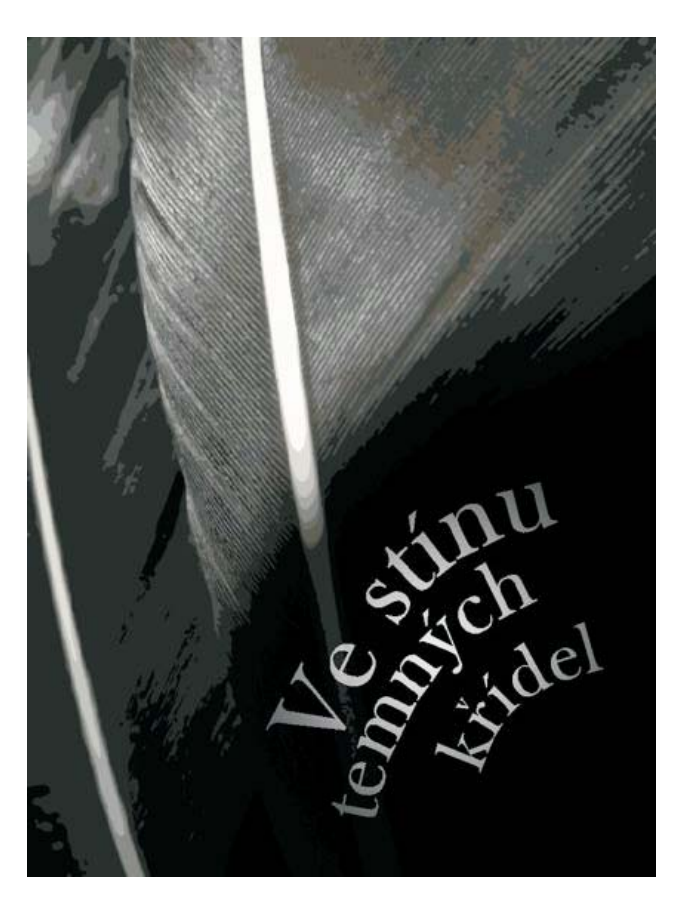

*Ve stínu
temných
křídel*

VE STÍNU TEMNÝCH KŘÍDEL

Lidé jsou zlí, ale člověk je dobrý.

– *Lion Feuchtwanger*

Zdenka Pšeničková

VE STÍNU TEMNÝCH KŘÍDEL

Domečku

Copyright © Zdenka Pšeničková, 2013

Illustrations © Zdenka Pšeničková, 2013

Copyright © Nová vlna, 2013

ISBN 978-80-85845-27-3

Kniha první
DANIEL PACIČKA

I. Jeden

Říkali mu:

„Nezáleží na tom, kdo jsi, ale na tom, kdo chceš být. Nemusíš být tím, čím ses narodil.“
Měli pravdu. Nemusí – ale *může*.

Vyprávěli to tak, že byla bouřka, na nebi se blýskalo a byla tma. Bylo to po jednom boji s démony. Lidé své domovy ubránili. Nepřátele zabili nebo vyhnali.

„Hej, Říšo, koukni sem!“ vykřikl jeden z mužů do zadunění hromu. Druhý se pokusil setřít z obličeje dešťovou vodu a zamžoural k místu mezi vysokými listy kapradí.

„To je jejich vesnice, ne?“ řekl Pavel. Prodral se mokrým kapradím a uviděl stany, chatrče, většinou všechno strhané, pobořené, z půdy se stalo kluzké bláto.

„Jo. Myslím, že sem se už nevrátí, co? Hehe,“ pokusil se zasmát Říša, ale otevírat ústa v tomhle počasí bylo rozumné jen v případě, že jste měli skutečně obrovskou žízeň.

Oba byli z domobrany, oba nesli cosi jako

zbraň, i když to byly zbraně, které ještě včera sloužily jako zemědělské nástroje.

„To rozhodně ne. Neslyšels něco?“ Pavel znejistěl a přešlápl, což ho stálo rovnováhu. Uklouzl a slétl do bahna na zemi. Zatímco se drápal na nohy, oklepala ze sebe ve stínu pod kaprad'ovými listy vodu liška a zalezla do nory.

„Liška,“ ušklíbl se pobaveně a pomohl kamarádovi na nohy.

„Jasně. Já vím.“

„To byl ten zvuk.“

„Já vím.“

„Ale nevěděl jsi to.“

„Věděl! Vždycky jsem to věděl!“

Za jejich zády něco zašustilo.

„Liška.“

„Samozřejmě. Kdo jiný by to taky byl?“

„Kdo by si taky troufl na nás dva, že jo?“

„Démon?“ zkusil Pavel.

Ríša ho zpražil pohledem:

„Ne. Nikdo.“

„Aha.“

„Nikdo si na nás netroufne.“

„Jo. Byl by to blázen, kdo by si na nás troufl.“

Něco zašustilo opravdu velmi blízko. Oba nadskočili a rozklepali se.

„Ta liška byla na druhé straně...“

„Třeba je to jiná liška?“

Pohlédli na sebe, pohlédli k hustému podrostu a pak znovu na sebe. Chvíli zadržovali dech, pak vydechli a s křikem se dali na útěk.

„Někdo sem běží.“

Vojáci se zvedli od hrnku horkého čaje (kapka čaje tam jistě byla) a roztrpčeně si oblékli pláště a vyhlédli do deště.

„Hej, vy dva tam, co se děje?!“

„*Démoni*, jsou tam! Ukrývají se v lese! Zaútočili na nás!“

„Co budeme dělat, pane?“ zeptal se ten mladší a doufal, že odpověď bude „vrátíme se ke svému čaji“. Tak to bohužel nebylo.

„Já nevím.“

„Musíš to vědět, jsi můj nadřízený – musíš mi dávat rozkazy.“

„V tom případě tady jeden rozkaz máš – mlč.“

Včera jsem byl pekař a rád bych se k tomu zaměstnání ještě někdy vrátil! Kašlu na nějaké hodnoty, jestli máš nějaký nápad, tak sem s ním.“

Mladší voják si uvědomil, že čaj teď asi nepřichází v úvahu:

„Popadneme meče a půjdeme to prozkoumat?“

„Meče? No, nějaké vidle tu ještě najdeme.“

Semknutí k sobě procházeli místem, kde žili démoni.

„Odkud se to ozývalo, vy... ehm, pane...?“

„Pavel Pacička, pane.“

„Dobrá, takže, Pacičko, kde jste to slyšeli?“

„Tam, přímo tam, odhrňte ty listy a uvidíte to.“

„Já? Proč bych to měl odkrývat zrovna já?“

„Protože jste velitel výpravy, pane!“ odpověděl Pacička a zasalutoval, přičemž se uhodil násadou sekerky do hlavy. „Jauvajs!“

Všichni popadli zbraně:

„Stalo se něco? Kdo tě napadl?“

„Démoni! Démoni udeřili!“

„Kde udeřili?“

„Do mé hlavy!“

Velitel pekař, neboť to už nemohl vydržet, se natáhnul a odhrnul mokré listy.

„Bum, vajs,“ zažvatlalo to něco pod listy a zatleskalo ručkama.

„Vždyť je to miminko,“ řekl pekař. „No t'opak t'adi děláme, t'o?“

„Prosím tě, nezesměšňuj se tady tím šišláním!“

„Já? Kdo utíkal s jekem před miminkem?“
Tiše se rozesmáli.

„Tak hele, já nebyl jedinej. Tys taky křičel,“ bránil se Pacička hozením viny na někoho dalšího.

„Ne, nekřičel, to byl válečný pokřik.“

Chvíli se zabýval možností připomenout mu, že válečný pokřik se používá spíš při útoku než útěku, nakonec ovšem jen pokrčil rameny a pověděl:

„No samozřejmě. Válečný pokřik. Přesně to jsem dělal i já.“

Všichni tam tak chvíli stáli a přemýšleli o válečných pokřicích. Pak někdo řekl:

„Co s ním budeme dělat?“

„Putěm tomů,“ zamumlalo dítě a rozesmálo se.

„Nemůžeme ho tu nechat,“ mínil pekař. „Někdo se o něj musíte postarat.“

„Jak postarat?“ hrozil se Pacička.

„Slyšel sem, že v tom klášteře u Karmínového jezera se starají o nalezence. Můžeme ho odnést tam.“

„Prima, tak to jo,“ oddechl si Pacička, „to se teda o něho postarám.“ Natáhl se k dítěti, ale pak se zarazil a narovnal se.

„Stalo se něco? Tváříš se vyděšeně.“

„Já... on...“ rychle zauvažoval. „Nemáte někdo u sebe deku, do který bych ho mohl zabalit?“ Pršelo tak hustě, že bylo načas uvažovat o tom, nemají-li místo chůze začít plavat. Voda po nich stékala ve stružkách, zablácené holínky měli plné vody a déšť, jenž útočil ze všech stran, a nepřetržitý štiplavý vítr se dostávaly i pod silné kabáty.

„No, obvykle mám po kapsách tak dvě tři deky, ale zrovna – “

„Jasně, to stačí, udělám to takhle,“ zamračil se a svlékl si kabát. Košile mu okamžitě promokla do poslední nitky. Spěšně dítě do kabátu zabalil, doufaje, že si nikdo nestačil všimnout křídel.

II. Šest a půl

Daniel Pacička seděl na kraji lavice a četl si:

„Máma mele maso. Ema má –“

„Dane! Proč tu ještě sedíš? Škola začíná.“

Sklapl knihu:

„Už běžím.“

Protože škola nebyla tehdy ještě povinná, byla oblíbená. Dan tam chodil rád – naučil se číst, psát, počítat, alespoň trošku ode všeho. A byl mezi lidmi. Líbilo se mu být mezi lidmi. I když sám věděl, že on člověk není. Někdo by snad řekl, že je lepší dítěti neříkat, že bylo adoptované, proč mu zbytečně přidělovat starosti a způsobovat mu obavy, vždyť na tom nakonec ani nezáleží – jenže někdy je nemožné to utajit, někdy je to prostě očividné. Jako třeba, když vám ze zad vyrůstá třetí pár končetin.

Jemu nikdo nemusel vysvětlovat, kdo není a kdo je. Zato mu táta musel dlouze a pečlivě vysvětlovat, proč na to nesmí nikdo přijít. Opakoval mu to asi každý den, ne proto, že by si to Dan nemohl zapamatovat, ale jen z obavy, aby nezapomněl, aby na to neustále myslel.

Byl jenom malé dítě žvatlající nesmysly v dešti a zimě – nemohl ho přece prozradit, oni by ho zabili. Byl démon, běs, ďábel...

Kdyby ho odnesl sestrám, nebylo by to o nic lepší – byly sice velice laskavé a činily jen dobro, jenomže ono se zabití démona za dobro považovalo.

Šest let to všechno vycházelo. Měl zůstat tady, začít s ním pracovat na pronajatém poli, stejně jako on a jeho otec a dědeček, dřít se až do své smrti, možná mít nějakou rodinu a nakonec umřít – žít normální běžný život. Jenže pak přišel ten učitel s tím – kdo ví, jak k tomu přišel! – že je to chytrý kluk, že má předpoklady pro další vzdělání, nadání a bůh ví co, a že by byla škoda, aby své možnosti řádně nevyužil, aby své schopnosti nerozvíjel, a on se Danovi ten nápad zalíbil, zalíbila se mu škola. A jeho to stálo peníze. Peníze za učebnici, za pero, za inkoust, za oblečení, v němž by mohl mezi lidi a v němž by zůstala temná křídla dobře skryta. Ale to všechno... to vlastně bylo to nejmenší. Už praprapradědeček je zadlužil tak, že se z nich stali nevolníci alespoň ještě pro příš-

tích deset generací, takže nějaká další menší půjčka na školní pomůcky se v tom ztratila. Každý den však trpěl nepřekonatelným strachem, že někde někdo Dana odhalí, že mu ho vezmou –

Kdyby zůstal zavřený doma, byl by v bezpečí.

„Nezáleží na tom, kdo jsi, ale na tom, kdo chceš být. Nemusíš být tím, čím ses narodil,“ říkal mu a věřil tomu. Anděl nebo ďábel? On přece nikdy nikomu neublížil. Ani neublíží, opakoval si v noci před usnutím; když to bude opakovat dost často, stane se z toho pravda.

Žáků tam bylo asi šest. Už posté četli ty samé věty – uměl je už nazpaměť. Rozhlédl se. Všichni zírali do slabikáře s nosem milimetr vzdáleným od písmenek a přelouskávali text. Zavrtěl se. Svědila ho křídla – kéž by si je mohl protáhnout, cítil se celý ztuhlý z toho věčného sezení.

„Dane? Co ty to tam tropíš. Sedni si rovně.“

„Ano, pane učiteli,“ hlesl.

„To jsem zvědav, jestli teď víš, kde jsme. Tak pokračuj ve čtení.“

Aniž by se podíval do knihy, pověděl:
„Máma mele maso?“

Učitele to, jak se zdálo, uspokojilo a on se začínal zase nudit. Otevřel učebnici až vzadu, kam se ještě nedostali, a hledal něco zajímavého. Za chvíli se obrátil a vyhlédl z okna. Dneska počasí výjimečně celkem ušlo – zázrak! Foukal sice chladný vítr a ani první rostlinky se ještě neodvážily vystrčit hlavu z půdy, alespoň však konečně jednou nepršelo. Rozhodně to nevypadá na bouřku, kdepak, dnes v noci žádné blesky a hromy – možná vůbec poprvé přemluví tátu, aby ho pustil proletět se – tolik po tom toužil, jenže to bylo pořád samé „na to jsi ještě moc malý“ a pak „v bouřce je to nebezpečné“ a „dneska sice není bouřka, ale nikdy nevíš, kdy může přijít“. Ale dneska, dneska si zalétá.

„Tak jak bylo ve škole?“

„Docela dobře. Máma mele Emu, maso má Mílu,“ obrátil oči v sloup. „pozád dokola, už z toho blázním... Tati, už je mi šest.“

„Já vím.“

„A je pěkně.“

„No to je. Proč?“

„Můžu si večel zalétat? Slíbil jsi, že až budu dost stalý a až bude hezky, budu moct. *Plosíím*,“ a nasadil pohled, který naprosto odporoval jeho původu – vypadal docela jako andílek, ani svatozár by nebyla přesvědčivější.

Otec se zamyslel, vypadalo to ovšem, že se zamýšlí nad tím, jaká výmluva by byla nejvhodnější:

„Ne.“

„Ale ploč?“ zakňoural.

„Protože nejsi dost starý.“

„Co? Ale jsem!“

„Vždyť ještě ani neumíš vyslovit R.“

Dan si odkašlal a pak řekl:

„Rrr. Můžu?“

„Ne. Co Ř?“

„Řřř. Tak můžu už, plosím?“

„Ne, Dane, nemůžeš, a už o tom nemluv. Jsem unavený. Jdu spát. A ty běž taky, zítra vstáváš do školy.“

„To není fél,“ mumlal si pro sebe a šoupal no-

hama směrem ke své slaměné matraci. „To vůbec není splavedlivé.“

Sedl si na postel a sundal košili. Nesnášel to – křídla musel mít zkroucená, připlácnuta na zádech. Ted' si je protáhl, zamával jimi, bylo mu nejpohodlněji, když je nechal takhle za zády, jako to dělá motýl, ale většinu svého života je musel mít pod košilí. Ani doma si je nemohl dovolit roztáhnout – tátovi se to taky nelíbilo – nejraději by úplně zapomněl, že vůbec jsou.

Jen večer, když ještě zůstal sám vzhůru, to udělal – objal se jedním křídlem a prohlížel si ho – bylo celé potřhané, plné trhlin a rýh. To měl odjakživa. Nebo přinejmenším co si pamatoval.

Stalo se to, když ho otec přinesl domů a pokusil se mu křídla odřezat, usekat, upilovat – zkoušel pilu, sekeru, nůž – byl zoufalý, když selhaly všechny nástroje, pokusil se je rozervat rukama, trhal, drápal a lámal, avšak démoní křídla jsou silná a odolná a on je dokázal pouze takto zohyzdit, poškodit a rozplakat dítě.

Dan nikdy nezlobil, nikdy se nestalo, že by neuposlechl – ještě ne. Zatřepal černými křídly.

Špatně utěsněným oknem sem profoukl studený vítr. V tom vzduchu se mu křídla zachvěla. Co by se mohlo stát? To není přece ani porušení slibu, vždyť on vůbec neslíbil, že nepoletí. Vstal a otevřel okno. Nadechl se. Páni. To je neodolatelné. A nemůže se stát nic špatného. Je tma – lidé ve tmě nevidí. A bude tam jen chvíličku. No, do rána bude jistě zpátky. Vůbec nic špatného se nemůže stát.

Vzlétl.

Nečekal, že to bude až tak skvělé – bylo to... byl to, jako by se vznášel! Doposud to zažil jen ve snech. Mával křídly ze všech sil, letěl maličko nemotorně, jako batole, co se poprvé postaví na rozklepané nohy – bylo mu nádherně, vítr čechrал havraní peříčka křídel. Letěl nad střechami domů, prolétl nad nízkou hradbou vesnice a vlétl mezi stromy. Občas do nějakého narazil, sem tam se mu křídlo zamotalo do větviček. Pak ucítil únavu, ale nevšímal si jí, zpomalil, zalapal po dechu, zastavit k odpočinku však nemínil.

„Musíš se opřít do větru.“

Zpanikařil. Vyděšeně se obrátil za tím hlasem, zapomněl létat a vrazil do stromu.

„Au, to muselo bolet.“

Větvičky se mu zachytávaly do šatů i peří, praskaly, poškrábaly ho a pak začal padat. Natáhla se po něm nějaká ruka a vytáhla ho k sobě na silnou větev. Dan sebou zazmítal, pokusil se uvolnit – ruka ho nezastavila. Přitiskl se ke kmeni a s očima rozšířenýma strachem zakoktal:

„Co – co –“ odvážil se vrhnout krátký pohled k místu, kde seděl majitel hlasu, „co jste říkala?“

„Říkala jsem: netřep furt těma křídla jak kolibřík. Zkus využít větru, opři se do něj. Bude tě nést. Ty jen plachti. Takhle ti brzo dojdou síly.“

Nedokázal pohnout jediným svalem – křídla! Ona má křídla!

„Co tak valíš voči? Tos ještě nikdy neviděl –“

„Démona.“

„Prosím?“

„Ty jsi démon.“

Zkuste si představit, že vám někde ve městě na ulici nějaký cizí člověk řekne „ty jsi člověk“,

pak si možná dokážete představit, jak se démonka zatvářila.

„Jistě. Co to má znamenat? Ty jsi taky démon, já taky, všichni jsme.“

„Vás je tu víc?“

Vtom se jí rozsvítilo:

„Ty jsi z té zničené vesnice, že ano? Mysleli jsme, že tam tehdy nikdo nepřežil. A ty jsi ještě dítě, jak jsi to dokázal? To jsi tady v lese dokázal přežít úplně sám?“

„Já... přežil jsem díky lidem...“ zamumlal. Tohle se nemělo stát, kdyby zůstal doma, všechno by bylo jako dřív, co se stane teď? Jako dřív... na druhou stranu, proč by vše mělo být jako dřív? Ona má křídla! Může roztáhnout křídla a plachtit ve vzduchu, nemusí je před ní schovávat, nemusí se za ně stydět.

„No jo vlastně, lidi, docela sem zapomněla, že sou tady poblíž. Mňam, tos měl kliku, žes měl jídlo tak po ruce.“

To ho šokovalo:

„Cože?“

„Kolik ti bylo, když se to stalo?“

„Asi rok,“ odpověděl myšlenkami ještě stále u toho *jídla*.

„Páni, a tos dokázal lovit tak maličký? Jsi přirozený talent, jen co je pravda! Já jsem sem přiletěla před několika dny. Dlouho tohle místo zůstávalo opuštěné. Nikdo pořádně nevěděl, co se tu tehdy dělo, až na to, že za to mohou lidi. Přišla jsem to zdokumentovat, víš, je to velká katastrofa a démony to zajímá. A teď díky tobě z toho bude vážně trháč. Ať mě oškubou, jestli o tom nebudou psát všechny noviny. Každý s tebou bude chtít rozhovor. Už vidím ty titulky! Jediný, kdo přežil. Nebo: Lovil od narození. *Jako stín nad lesem, jako duchové zavražděných, jako krvavá pomsta, vznášel ses tady nad svou mrtvou vesnicí a stín tvých křídel se snesl na každého, kdo se sem opovážil, jsi jako tichá rychlá smrt...* nebo ne, ne rychlá, vsadila bych se, že trpěli, co?“ Už se v tom natolik ztrácel, že nedokázal nic říci, ona ovšem na jeho odpověď ani nečekala. „Jasně, že trpěli. To bude zpráva století – jaképak století! Tisíciletí. *Hrdina všech dob.*“

„Poslyš, já nikoho nezabil...“ zašeptal skoro

plačtivě. „A nikoho jsem nesnědl,“ to už mu tekly po tvářích slzy. Co se to děje? Co to říká? Posadil se rozkročmo na větev a všechno jí to pověděl. Ona ho vyslechla a tvářila se velice vážně.

„Poslyš, tohle bys neměl nikomu říkat. Já si to nechám pro sebe. Ale pokud se o tobě někdo dozví, tak – já si ani nedokážu představit, co by udělali. Každopádně by se jim to nelíbilo. Tohle se ještě nikdy nestalo. Ty jsi... co jsi? Člověk, nebo démon?“

Bezradně pokrčil křídly.

„Vidíš? Jak dlouho takhle budeš moct žít? Křídla ti porostou. Chceš je mít celý život svázaná? Nebo chceš, aby na to přišli a upálili tě? Nebo se budeš bratříčkovat s lidma a létat s námi? Co kdyby na to přišli démoni? Kdo vůbec jsi? Nevíš. Ty sám nevíš, kdo jsi? Jednou si budeš muset vybrat.“

„Ale já vím, kdo jsem,“ vzhlédl. „Jsem Daniel Pacička.“

Chvilíčku mlčela, jakoby opařená:

„To si myslíš? Tak tě pojmenovali lidé?“

Opravdu to má být jméno? A jak ses jmenoval předtím? Jak tě pojmenovali praví rodiče?“

„Nevím. Byl mi lok,“ zakňoural.

„Chceš, abych to zjistila?“

„To bys mohla?“

„Jo, možná jo. Záleží na tom, jestli tě stačili zapsat. Mám to zkusit?“

„Zkus to, plosím.“

„Dobrá,“ zamávala křídly a postavila se před něj do vzduchu. „Budeš tady zítra ve stejnou dobu?“

„Budu. Můžu se ještě zeptat...? Jak se jmenuješ?“

„Stříbra Vranokřídla.“

„To je jméno?“ neudržel překvapení.

„Jasně, moulo. To tvoje bude taky hezčí než nějaký Dan Pacička.“

„Jo. Možná,“ hlesl.

„A můžu se teď na něco zeptat já?“

„Samozejmě.“

„Proč někdy vyslovíš r a někdy l?“

Danovi se rozzářila celá tvář, usmál se a prozradil:

„Je to loztomilejší.“

A protože to byla neoddiskutovatelná pravda, máchla mocně křídly a zmizela ve tmě. Jeho oči, které v temnotě viděly lépe než lidské, ještě chvílku rozeznávaly její siluetu – plachtila na nočním nebi a jen občas mávla, aby nabrala výšku. Zkusil svá křídla, mávl, vznesl se a zkusil to také tak – jakmile přestal mávat, ihned se zřítil k zemi. Ve vzduchu po něm zbyl jen oblak černého peří. Nejspíš se za ním ještě otočila a uviděla jeho nemotorný pokus, neboť nocí se nesl tichý pobavený smích.

Vymotal se z klubka nohou, rukou a křídel, s nímž jako by si pohrálo tucet roz dováděných koťat, zvedl se na nohy a zkusil to znovu.

Domů se vrátil celý potlučený od pádů a s kůží plnou škrábanců, peří měl pomuchlané a měl v něm suché listí a větvičky, stejně jako ve vlasech, byl unavený a šťastný jako ještě nikdy. A nebyl sám – poprvé za život nebyl sám.

Křídla měl ztuhlá a rozbolavěná, ovšem docela příjemně, ne jako po celém dni pod košilí.

Strčil do přivřených okenic a vlezl dovnitř.

Na stole stála petrolejka a v ní plápolal malý plamínek. Úsměv mu rázem ztuhl na tváři – táta seděl na lavici a ve slabé záři petrolejky na něčem pracoval. Chvilí tam tak stál u okna a čekal, jestli mu vynadá, ale otec nic neřekl, ani se na něho nepodíval. Zalezl tedy do postele a svá křídla tiskl co nejbliž k tělu, aby pod dekou nebyla vidět ani sebemenší nerovnost.

Bylo ráno. Vstal, stáhl křídla pruhem látky a přetáhl přes hlavu košili. Když přišel ke stolu pro snídani, otec se tvářil jako obvykle a zdálo se, že se vůbec nezlobí, což Dana mátló a štválo, neboť kdyby mu táta býval začal nadávat, mohl by něco odseknout, nějak se bránit. Přál si, aby to už bylo za ním, a tak pověděl:

„Zlobíš se.“

„Ne, Dane, nezlobím,“ zavrtěl otec hlavou, „jsem jen zklamaný. Nedovolil jsem ti to, a tys to stejně udělal.“

„No tak jsem jednou neposlechl, každý někdy

neposlechne! Tak mi vynadej, dej mi zaracha nebo jiný trest, ale...“

„Každý někdy neposlechne...“ ušklíbl se táta. „myslíš, že si každý někdy jde zaletět?“

„Ale...“

„Tady nejde o to, jestli jsi mě poslechl nebo ne. Kdybys – já nevím... – šel třeba bez dovolení ven z vesnice nebo si hrál venku dlouho do noci, kdyby ses porval s nějakým klukem... ale ty chceš *létat*, Dane, ty chceš být démonem.“

„To není pravda!“

„... nemusíš být tím, čím ses narodil,“ otec se na něj poprvé podíval. „Nemusíš, ale můžeš.“

A pak odešel a ani se nezajímal o to, zda Dan odejde včas do školy, jako každý jiný den.

„Má – má ma má... má...“

„Co je, Dane? Tobě to ještě dělá potíže? No, chtěl jsem dnes pokročit trochu dál, ale vidím, že budeme muset ještě opakovat.“

To se už Dan div nezhroutil – opakovat?! Pokročit trochu dál – konečně? Opakovat?

„Ne.“

„Není ti něco? Ty pláčeš? Stalo se něco?“ učitel mu sáhl na čelo. „Vždyť celý hoříš, dám zavolat tvého otce.“

Když si pro něho Pavel Pacička přišel, Dan ležel na lavici a vypadal opravdu hrozně. Odvedl ho domů a uložil do postele. Dan měl kolem hrudi a břicha omotaný a pevně utáhnutý kus látky, stahující křídla, díky němuž mohl sotva dýchat. Rozvázal uzel a Dan se zhluboka nadechl, rozkašlal a chvilku chytal dech.

„Co jsi blbnul, Dane?“ zkontroloval mu otec teplotu. „Máš horečku. To je z toho, jak poletuješ venku bez svetru,“ a slabě se zasmál.

„Už to nikdy neudělám, tati.“

„Odteď si budeš brát svetr?“

„Jo,“ usmál se, zívł a zavřel oči.

Slunce zašlo a on seděl na slamníku a bojoval sám se sebou. Zítra ve stejnou dobu? Musí se dozvědět své jméno –

Moje jméno je Dan Pacička –

I kdybych chtěl být jen člověk, mám křídla. Jak dlouho budu moci předstírat, že jsem člověk? Jak dlouho vydržím odolávat? Nejdřív to je doce-

la nevinné – chcete si jen zalétat, proč ne? Ale ta chuť létat není ani náhodou lidská, to je z té jeho démoní části – a když si povolí tohle, kdy přijde chuť na něco dalšího? Na maso? Je to vážně pravda? To si musela dělat legraci, přece by doopravdy –

Slíbil, že už to nikdy neudělá. Jenže tam na něj čeká odpověď. Musí se dozvědět, jaké jsou možnosti, aby si mohl vybrat, kým chce být. Musí znát obě jména. Rozhodl se – volání noci bylo neodolatelné.

Musím tam jít. Musím se to dozvědět. Otevřel okno a vylezl ven. Křídla se mu v nočním vzduchu jakoby sama roztáhla, ale on je násilím stáhl, přikryl košilí a nezapomněl ani na svetr. Musím tam *jít*.

Cestou vesnicí se bál asi vůbec nejvíc – jakmile vstoupil do hlubokého, temného, strašidelného lesa, vydechl úlevou, mezi suchými větvemi připomínající pařáty si konečně připadal v bezpečí. Nakonec – mohlo by tu být něco děsivějšího než démon?

Už tam na něho čekala – seděla na nejnižší větvi mohutného stromu a už z dále mávala. Zamával jí taky, pokoušeje se vymotat z pavučin a větviček, které ho chytily za košili, nechtěly pustit a k tomu mu házely jehličí za límec. Prodíral se dál křovím. Kdyby tak mohl letět. Neměl žádné boty a zem byla plná ostrých kamínků, jehličí a po dlouhém prodírání skrz houští ostružiní měl chodidla plná trnů a dlouhé červené škrábance se mu táhly až nad kolena.

„Polet’, ty moulo,“ zavolala. Dělal, že ji neslyšel. Ušklíbla se a začala si čechrat peří, jen tak, aby zabila čas. Konečně se dostal k ní, vyšplhal na větev a znaveně se tam usadil, opřev se o hrubou kůru kmene.

„Ahojky, moulo, tak co, už umíš létat?“

„Proč mi říkáš moulo?“ zeptal se maličko nervle. Byl unavený, popálený od kopřiv, poškrábaný a natrhl si košili. Neměl dobrou náladu.

„Protože jsi moula,“ vysvětlila bez zaváhání.

Nejprve měl chuť něco odseknout, jenže pak to nevydržel a usmál se: „No jasně. Tak na to ti už nemůžu nic namítnout.“

„A co to létání? Trénoval jsi?“

Udělal nejasný posunek hlavou, tak aby to pokud možno pochopila jako ano, ale on mohl později – kdyby zjistila pravdu – tvrdit: vždyť jsem říkal „ne“. Pravda byla, že minulou noc cestou domů cvičil plachtění, ale příliš mu to nešlo, a od té chvíle křídla neroztáhl...

„Tak mi to předved’.“

... a ani to neměl v úmyslu.

„Nemůžu,“ zavrtěl hlavou. „slíbil jsem to tatínkovi.“

Obdařila ho všeríkajícím pohledem – bylo z něj ihned patrné, co o něm soudí. Tomu už není pomoci – myslela si – ten je nadobro ztracený.

„A proč bys nemohl létat?“

„Já nevím. To, že bych létal, přece ještě nemusí znamenat, že se ze mě stane lidožrout, vid’?“ Její zvláštní pohled si v tu chvíli nedokázal vyložit. „Každopádně jsem to slíbil...“

„Hm. No dobrá. Aspoň žes přišel. Bývala bych to hledala zbytečně.“

„Takže tys zjistila moje jméno?“ vyhrkl

dychtivě. „Vážně jsi to našla? Víš, jak se jmenuju?“

„Jasně. Chceš ho slyšet?“

„Ano!“

„Určitě?“

„Jaképak určitě? Samozřejmě, že chci. Nena-pínej mě, sem s tím.“

„No, nebylo to lehké. Ale když máš tenhle průkaz,“ řekla a zamávala mu jakousi kartičkou před obličejem, „tak tě pustí kamkoli a všude se k tobě chovají jako ke králi, protože se prostě bojí, abys o nich nenapsal nic špatného. Haha,“ zasmála se.

„Co je to za kartičku?“

Podala mu ji:

„Říkala jsem ti, proč jsem sem přijela? Zjistit, co se tu stalo. Vlastně mě sem poslaly noviny, pro které pracuji. Když jsem říkala, že se potřebuju podívat do matriky, chtěli vědět proč a všelijak mě vyslýchali, ale jak jsem tasila tohle,“ kývla ke kartičce, již si se zájmem prohlížel, „byli najednou jako med.“

„Med? To jako tekutí?“

„Slad'oučcí,“ opravila ho. „Nedáte si čaj? Sedněte si tady. Kdybyste ještě něco potřebovala... Není vám vedro? Chcete ovívat? No dobře, dobře, tohle už trošičku přeháním,“ připustila, když si všimla jeho nevěřícího výrazu. „Takže co jsem zjistila. V té době, alespoň podle matriky, tu byly dvě malé děti. Stejně staré. To byl poslední záznam, nic víc připsáno už nikdy nebylo.“

„Stejně staré? Jak tedy poznáme, které z nich jsem já?“

„Jednoduše. To druhé byla holka. Naamah Ostrodrápá.“

Nedokázal si pomoci, ale ta jména mu připadala tak legrační... Nemohla se jmenovat třeba Barbora nebo Lucka?

„A já?“

Roztáhla rty v úsměvu a odhalila tak dokonalé bílé zuby:

„Je to dobré jméno, starý rod, ve světě má sílu. Azrael Stínolet.“

Azrael. Pojmenovali ho zrovna tak.

„Azrael,“ zkusil to vyslovit. „Azrael Stínolet. Daniel Pacička.“ Skoro se zasmál – byl to takový rozdíl. Přál se podívat do zrcadla, byl zvědav, co by tam uviděl. *Koho* by tam uviděl.

„Mám tu svačinu. Nechceš kousek?“

„Ne, díky,“ zbledl.

„Ale ty vegetariáne zatracenej,“ zasmála se. „Jsou to jen tousty. Žádné maso, přísahám.“

Nedůvěřivě se jeden vzal, očichal ho a pak riskoval kousnutí.

„Myflel fem, fe fy jíte jenom mafo?“ zahuhlal plnými ústy.

„Jistěže ne, ty moulo, mám ráda pestrou stravu. Víš, jaké by to bylo jíst pořád to samé?“

„Hm,“ řekl teď už Azrael, který den co den jedl pouze chleba a pil vodu.

Měsíc pomalu postupoval po obloze, noc ubíhala.

„Je mi líto, že nemáš nic do těch svých novin,“ pověděl. „Můžu ještě jeden?“

„Jistě, jen si ber,“ přisunula k němu sáček s tousty. „A že nemám nic? Blázníš?“

„Slíbilas přece, že se o mně zmiňovat nebuděš,“ připomněl s obavami.

„Mám svoje metody, jak říct to zajímavé a přitom nevyzradit pravdu. Pošlu ti pak jeden vý-
tisk, ano?“

Přikývl. Vzal si další toust – bylo to vážně
strašlivě chutné.

„Co je v tom?“

„No coby? Sýr, marináda, okurka, rajče...
pověz, pamatuješ si něco z té doby, co vyvraždili
vesnici?“

„Ne. Umřeli všichni, že ano?“

„Úplně všichni. Až na tebe, samozřejmě,“
dodala.

„Nemohl třeba někdo uprchnout?“ ptal se
s nadějí.

„Ne.“

„Ale já přežil. Taky bys nevěřila, že bych pře-
žil, kdybys mě neviděla na vlastní oči, nemám
pravdu?“

„No to sice ano – “

„Takže teoreticky *mohl* přežít ještě někdo
další?“

„Kdyby byl někdo naživu, dal by o sobě už dávno vědět. A o co ti vůbec jde? O rodiče?“

„Chtěl bych je poznat,“ přiznal. „Víš, kdo byli?“

„Jména? Ta znám. Ale nic o nich.“

„Určitě to byli... lidožrouti, že?“

V očích jí viděl pobavení: „Lidožrouti? Nejspíš jedli maso, ano. Když byla válka. Ano.“

„Válka?“

„Jíme různá masa, k tomu lidskému se dostaneme většinou jen po bitvě.“

„Je to hnusný,“ mínil.

„Skutečně? Je vidět, že smýšlíš částečně jako člověk. Kuře si taky myslí, že jíst kuřata je nechutné,“ zafilozofovala. „Ale my se na to díváme jinak.“

„Kuřata? Ale kuřata jedí všechno, těm je to úplně jedno,“ na to Dan, „slepice u nás ve vesnici se klidně sní navzájem, a to nemusejí mít ani hlad. Ony jsou dost hloupé.“

Po chvíli mlčení: „Kolik že ti je?“

„Sedm.“

„Aha.“

Seděl, pohupoval nohama a hleděl do tmy. Křídla ho tlačila a noční vzduch, teplý vítr se ho pokoušel zlákat k letu. Povzdychl si: „Co jen budu dělat?“

„Kdyby sis to s tím slibem rozmyslel, vzala bych tě na prolet. Určitě by se ti to líbilo. Líbilo by se ti být démonem.“

„Až na ty boje s lidmi...“

„I to by se ti líbilo,“ odporovala mu. „Věř mi, že neexistuje lepší slast než trhat lidem hrdla, všude ten pach a krev a –“

„Přestaň, prosím,“ zaúpěl.

Pokrčila rameny. „Jen ti říkám, že to nejlepší, co s lidmi můžeš udělat, je roztrhat je na kusy. Na spoustu malých kousků.“

„Ty to děláš schválně, vid’?“ obvinil ji, poté co se ujistil, že žaludek zůstane na svém místě.

„No jo. To víš, že jo.“

„Stříbro?“

„Hm?“ pootevřela jedno z přimhouřených očí. Tvář měla nastavenou k měsíci, jakoby se nahřívala.

„Něco mi slib, prosím.“

„A copak, maličký?“

„Slib mi, že nebudeš lovit v mojím vesnici... že nikomu z mých lidí neublížíš.“

„Bud' v klidu, moulo“ pousmála se. „Já těm tvým mazlíčkům nezlomím jediný vlásek.“

„To nejsou...“ začal, ale pak se vzdal. „Fajn. Díky.“

Cesta zpátky byla snad ještě horší. K domu se dostal těsně nad ránem, kdy sice ještě nevyšlo slunce, ale obloha už byla jasnější. Sáhl po klice, avšak nestačil se jí ani lehce dotknout, a dveře se samy od sebe rozevřely. Dan polekaně uskočil, uklouzl a spadl rovnou na zadek. „Au, sakra, tati, vyděsils mě!“

Ten se ani nehnul, jen promluvil: „Už to nikdy neuděláš, co?“ neřekl to nazlobeně, spíš pobaveně. Jako by ho pobavila vlastní naivita... „Jak jsem mohl být tak hloupý.“

Démon zůstane démonem – nevyřkl to nahlas, ovšem Danovi připadala ta myšlenka hlasitější než křik. Polkl: „Ale... ne, tak to nebylo,

tati!“ vyskočil na nohy. „Tak to není. Není to, jak si myslíš. Já jsem neletěl, psísahám!“ vyhrkl plačtivě, a aby otce obměkčil, zkusil i zašišlat.

„Prosím tě, buď zticha,“ sykl Pavel Pacička a vtáhl ho do domu. Ještě se rozhlédl, zda je někdo nemohl slyšet, ale na to bylo ještě příliš časně – všichni obyvatelé vesnice tvrdě spali, až na pár koček, které si vyšly chytat první sluneční paprsky. „Ještě tě někdo uslyší! A tyhle obličeje na mě nezkoušej, Dane,“ odfrkl si, když se k němu s úmyslem seřvat ho jako psa obrátil a uviděl jeho andílkovský nevinný výraz říkající „já to neudělal“. Nakonec, pravda je, že má přes křídla nataženou košili – snad skutečně nelétal

Dan zatahal za látku příliš velkého a vytahaneho šedého svetru, a chytaje se stébla, zamumlal: „Ale vzal jsem si svetr...“

Otec protočil očima a povzdechl si – no cožpak se na něho mohl kdo hněvat? „Opravdu jsi nelétal?“

„Ne.“

„Tak cos tam pak dělal tak brzy, no, Dane?“

Kdyby mu bývalo bylo víc jak sedm, neudělal

by to: „Víš, že já se doopravdy nejmenuju Dan Pacička ale Azrael Stínolet?“ I v těch sedmi mu však bylo jasné – dokonce ještě dřív, než doznělo poslední slovo – že udělal chybu.

Pavel Pacička byl bílý jako stěna, díval se na něho přimhouřenýma nevěřícíma očima a dlaně se mu nevědomky svíraly v pěsti –

Dan se na lavici přikrčil tak, že se skoro celý schoval za mohutný dřevěný stůl, nad jeho deskou mu vykukovaly jen velké, doširoka otevřené tmavé oči.

„Aha,“ pokýval otec po dlouhé době hlavou, „takže tě odteď mám oslovovat Azraeli, ano?“

Dan zafňukal: „Ona mi to tak řekla.“

„Kdo ona?!“

„Ta, co má křídla jako já...“ sklopil tvář. Víc by nejspíš říkat neměl. „Promiň, tati, já... jenom jsem chtěl říct, že mě tak pojmenovali... když jsem se narodil... já chci, chci, abys mi říkal Dan.“

„Běž si lehnout,“ znělo to bezvýrazně. Už myslel na něco jiného.

Dan podklouzl pod stolem a odšoupal se k slamníku.

Takže někde tady je démon... honilo se Pavlovi Pacičkovi hlavou. Blbne hlavu Danielovi a... a je jen otázka času, kdy zaútočí na vesnici...

Celé věky tu nebyl. Naposled před šesti lety. Pomalu pootevřel dveře. Vyvalil se na něho oblak kouře, zakašlal a vstoupil dovnitř. Pamatoval si ten stůl, sedávali tam vždycky, a ani dnes většina z tehdejšího osazenstva nechyběla. Přistoupil k němu, vzal židli a přisedl si.

Muž po jeho pravici po něm nejprve hodil nevšímavý pohled, pak ale druhý, vyvalil oči, překvapením vdechl doušek piva, nějakou dobu se dusil, zatímco okolosedící jeví jen mírný zájem o to, zda se udusí či neudusí, a pak vyprskl:

„Ty vole, Pavle, co ty tady?“

„Ahoj, Ríšo.“

„Věčnost ses neukázal!“

„Jo, já vím.“

„Vod doby, co seš táta,“ zašklebil se Ríša.

„To nevím proč,“ zauvažoval další. „Já mam taky děcka.“

„Jenže von je na to sám,“ vysvětloval Ríša.

„Ty seš jako svobodná... otec?“ zeptal se někdo a pokoušel se uchopit korbel, který naschvál pokaždé o kousek uhnul. „Tý vole, to máš tak, když se necháš zbouchnout před svatbou.“

Před Pavla automaticky položili korbel a on to raději naráz všechno vypil, aby se aspoň částečně přiblížil jejich myšlenkové vlně a byl tak schopen porozumět.

„Ty vole, von není vopravdovej votec, to je to děcko, co sme našli v lese po bitvě, pamatuješ? Stejně mi nikdy nešlo do hlavy, co tam dělalo...“ zamyslel se Ríša.

„Asi ho unesli démoni a chtěli si ho vykrmit,“ předložil svou teorii ten, co mu stále uhýbala sklenice. „Víš, jako si ty vykrmiš sele... koupíš si malý prasátko a pak máš tááákhle moc...“

„Moc čeho?“ to se probral někdo, kdo doteď ležel pod stolem.

„Co-y če-o... to-o... nó toho...“ huhlal, vítěze nad podlou sklenicí a pije poslední doušek.

„Čeho?“

„Prase!“

„Tak hele, vole, tos přehnal – !“ vykřikl ten, co si před několika minutami pozvracel košili, kalhoty i boty. „Voslovovat mě vole jako nějaký zvíře, vole?“ a už se zvedal a býval by muže se sklenicí uhodil pěstí, kdyby se netrefil do někoho úplně jiného.

„Prasete moc! Prasete moc!“ bránil se a rozčilením rozlil pití. Pivo se rozlilo po stole a začalo kapat Pavlovi do klína. Bezva! Pavel vypil pátý korbel, ale ještě stále byl jejich myšlení příliš vzdálený.

„Vo co tady vlastně de?“ ptal se ten, co vylezl zpod stolu.

„Přišel sem za náma Pavel ...!“

„Jak to?“

„Proč by nemoh? Ten jeho už je velkej, může ho nechat doma samotnýho, co?“

„Koho?“ ještě stále se v tom ztrácel. „Prase?“

„Né, kluka.“

„Jó ták. Kolik to už je tomu tvému klukovi, Pavle?“

„No šest a půl, von si rád přidává,“ usmál se Pacička a hodil do sebe menší skleničku, která se před ním na stole zjevila, ani nevěděl jak.

„Jo tak teprv? To je ještě mrně.“

„No von si myslí, že už je dost starý na lítání –“ zarazil se a hodil obviňujícím pohledem po právě vyprázdněném korbelu. Do háje!

„Jo, voni moji kluci taky pořád někde lítaj,“ přitakal chápavě ten, co ‚má taky děcka‘. A pak – aby dokázal, že je na tom ještě o mnoho hůř – dodal: „A kolikrát bez svetrů!“

„Tvoji taky?“ vykulil na něho oči Pavel. „Ale jak to? Copak oni sou taky dé – jó ták, ahá, jasně.“

„Tak, tak. Zlatý časy před šesti lety, co? Žádný starosti, žádný děcka...“

„Hm.“

„Když jsme si tak vysedávali pod střechou na hradbách,“ povzdechl si dětmi obdařený nostalgicky, „když všude lilo a my popíjeli náš horký čaj –“

„S rumem,“ doplnil Ríša.

„Jo. Pravda. Rum s čajem. Kéž by to tak bylo zpátky.“

„No já nevím, kluci,“ zavrtěl hlavou Pacička. „Co ty věčný boje s démony? Ne že bych to byl zrovna já, ale hodně lidí mělo strach, a to víte, že ve vesnici, kde se všichni – až na mě, samozřejmě – klepou strachy, se zrovna dobře nežije...“

„A mě.“

„Cože?“

„Všichni se klepou strachy až na tebe a mě.“

„Jo, mě, jasně, dyť to říkám.“

„Pavel má svatou pravdu! Teď je to mnohem lepší. Šest let se v naší vesnici už neobjevil jediný démon!“

Pacička zamrkal – něco z toho, co Ríša řekl, mu zaklepalo na lebku a zeptalo se „slyšels?“ Jenže uvnitř nebyl momentálně nikdo doma.

„Ale že sme se s nima moc hezky vypořádali, co?“

„Se ví. Taky to máme v krvi – už můj prapra...pra...“ to už byly moc složité počty, proto raději vytáhl dlaň a začal odpočítávat na prstech, „a jo, už to mám, pradědeček, bojoval proti dé-